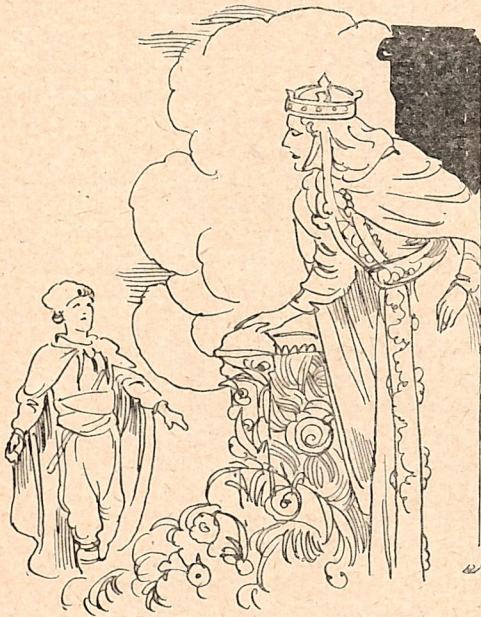

— Не виждате ли очитъ му? — започнали да си шушнатъ бабичкитѣ. И наистина никой въ тѣхното село нѣмалъ очи като неговитѣ — бистри като планински езера и сини като ясното небе. Когато овчарчето свирѣло весела свирня и тѣ били весели. Проплаквалъ ли кавалтъ, тѣ потъмнявали и влага блѣсвала въ тѣхъ. Това накарало мнозина да повѣрватъ, че младия овчаръ е магьосникъ, да странятъ отъ него и да съветватъ господаря му по-скоро да го прогони. Отначало той не искалъ и да чуе за това, защото овчарътъ се грижелъ много за стадото му, но хората го заплашили, че ако се случи нѣщо лошо на селото, ще запалятъ къщата му. Той се изплашилъ, повикалъ младия овчаръ една сутринь,

наплатилъ му се и го изпратилъ, да си отиде. Излѣзълъ той изъ селото, не но хваналъ пѣтя къмъ Балкана, а тръгналъ надолу изъ полето.

Вървѣлъ огриженъ момъкътъ и се питалъ, защо сж толкова лоши хората,

защо го ненавиждатъ за свирнята му. Какво лошо имъ прави съ нея? Нали свири да ги весели? Не го разбраха въ родното му село, прогониха го. Ето, че и въ това непознато село се повтори сжщото. Значи, кждето и да отиде, все ще го прогонятъ. Какво лошо е направилъ на хората? Като мислилъ това момъкътъ, съгледалъ край пѣтя старецъ, който седѣлъ до ралото на нивата си и плачелъ. Момъкътъ го приближилъ и го попиталъ:

— Защо плачешъ, дѣдо?

— Какъ да не плача, синко, — вдигналъ старецътъ зачервенитѣ си очи, — виждашъ ли хе оня дворець въ склоноветѣ на планината? Тамъ живѣе нашиятъ боляринъ. А той има дъщеря. Дойна я викатъ. Нѣма шо да крия, по голѣма хубавица отъ нея едва ли има нѣкжде. Едни черни очи има! Откъде не дохождаха сватовници все за знатни момци да я искатъ, ала не склони да се омжи за никого. Казала на баща си, че ще стане жена само на оня момъкъ, който влѣзе нощно време въ палата, когато сж пуснати всички животни. А то не е едно. Ако издебнешъ кучетата, голѣми като даначета, на тигри ще налетишъ. Тѣхъ ако извардишъ, мечка стръвница ще срешнешъ или пѣкъ змия ще те ухапе. Ала не се уплаши моятъ синъ. Отиде една нощъ и не се върна. Затуй плача сега, синко. Младостъта му оплаквамъ. А да е загиналъ само той! Колко, колко момци станаха зянь, но нито единъ не успѣ да влѣзе, а Дойна още чака.

Момъкътъ го изслушалъ съ болка, погледалъ го тжжно, но какъ да му помогне? Да му засвири весела пѣсень, може да го разсърди. Да му засвири тжжна, ще го натужи още повече. Станалъ и пакъ тръгналъ по широкия пѣтъ. Още повече му домжчяло. Решилъ вече да се удави, като стигне до рѣката. Но преди да стигне до брѣговетѣ ѝ, позамислилъ се, па си рекълъ: „Не е ли по-добре, вмѣсто да се удава, та да ми се